

— По-скоро, Розичке! — казала майката, — отвори вратата; това трѣбва да е нѣкой странникъ, който търси подслонъ.

Розичка бързо дръпнала заключалката, като очаквала да види задъ вратата нѣкой човѣкъ, но тамъ се показала една мечка, която си промъкнала веднага голѣмата дебела глава навжтрѣ. Силно изпищѣла Розичка и отскочила навжтрѣ, агънцето заблѣяло, гължбчето заплѣскало съ крилѣ, а Бѣлоснѣжка се скрила подъ кревата. Но мечката казала: „Не бойте се! Азъ нѣма да ви направя нищо лошо, но страшно съмъ измръзнала и искамъ само да се посгрѣя малко у васъ“.

— Ахъ бѣдна Мешонко — казала майката — влезъ и легни до огъня, но бжди прѣдпазлива да не си запалишъ козината.

Послѣ тя извикала: „Бѣлоснѣжке, Розичке, излѣзнете! Мечката нищо не ще ви направи, тя не мисли нищо лошо!“

Двѣтѣ момиценца излѣзли; гължбчето и агънцето малко по-малко се приближили къмъ мечката безъ да се плашатъ вече.

Мечката казала: „Хайде, дѣца, изметете снѣга отъ моята шуба“. Тѣ взели метлата изчистили ъ мечата шуба, а мечката се разтегнала до огъня и почнала да рѣмжи отъ удоволствие. Слѣдъ малко всички свикнали съ нея и даже се шегувати съ неканената гостенка. Момиченцата ъ разчесвали козината съ ржцѣ, качва ли се по гърба ъ, закачали я всѣкакъ, шибали я съ пржчка, и когато тя рѣмжала, тѣ почвали да се смѣятъ.

Мечката съ охота имъ позволявала да вършатъ всичко това, и само когато я заболѣвало, тя извикала: „Оставете ме дѣчица! Гледайте да не ме нѣкакъ нараните!“